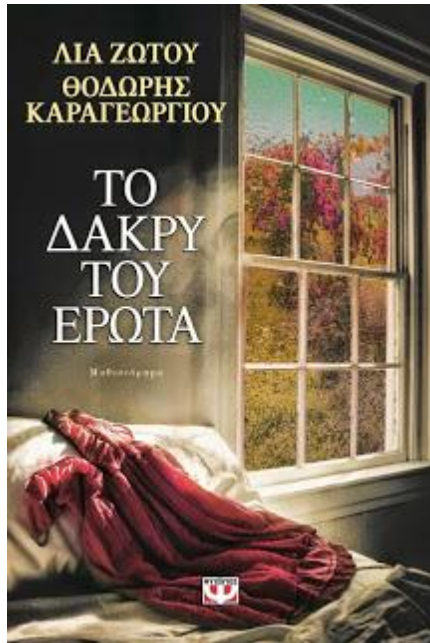

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ των Λία Ζώτου & Θοδωρή Καραγεωργίου - Book review

25

Μαΐου

Συνοπτική περίληψη του βιβλίου:

Μία αναπάντεχη κληρονομιά οδηγεί τον Τόμας Λεοντίδη από τις ανέσεις του διαμερίσματός του στο Λονδίνο και την αγαπημένη του δουλειά στην εξοχή της νότιας Γαλλίας. Ένα χοντρό δερματόδετο τετράδιο, με το όνομά του γραμμένο στο εξώφυλλο, θα του φανερώσει πως το παρελθόν της οικογένειάς του έχει γραφτεί με μαύρο μελάνι...

Μάιος, 1914. Ένας άντρας κάνει την καρδιά του πέτρα και ετοιμάζεται να εγκαταλείψει την αγαπημένη του πατρίδα, τον Πόντο, με σκοπό να διαφύγει στην Ελλάδα. Θα καταφέρει, όμως, να σώσει τα παιδιά και την αγαπημένη του γυναίκα;

Μάρτιος, 1963. Ένας κακός οιωνός πλανάται πάνω από τον συννεφιασμένο ουρανό της Δράμας, ένα προξενιό θα φέρει δύο αδέρφια αντιμέτωπα για τη διεκδίκηση της ίδιας γυναίκας.

Σεπτέμβριος, 1974. Ένα φονικό θα στιγματίσει τη ζωή όλων για πάντα!

Με φόντο τους απέραντους αμπελώνες και τα παλιά οινοποιεία, τους γευσιγνώστες και το μεθυστικό άρωμα του λαμπερού κόκκινου κρασιού, ξεδιπλώνεται μια ιστορία γεμάτη αγάπη, πάθος, εκδίκηση, δάκρυα και έρωτα!

Προσωπική άποψη:

Το αγαπημένο συγγραφικό δίδυμο επέστρεψε και φέτος με ένα βιβλίο που αν και σε πολλά σημεία, κυρίως ως προς την αισθητική του, θυμίζει το προηγούμενο πόνημά του, "Σαν τα φύλλα του καπνού", είναι καθόλα διαφορετικό, αλλά εξίσου γοητευτικό και ταξιδιάρικο, παρασέρνοντας τον αναγνώστη σε μέρη που μπορεί να μην βρέθηκε ποτέ και όμως είναι σαν να τα γνωρίζει, σαν ένα κομμάτι της καρδιάς του να πλανιέται κάπου ανάμεσα εκεί που άλλοι έσπειραν πόνο, έρωτα και δάκρυα. Και, τελικά, νομίζω πως αυτή είναι η ιδιαιτερότητα των Ζώτου και Καραγεωργίου. Πως με έναν μαγικό τρόπο ξυπνάνε μέσα μας μνήμες που αν και δεν είναι δικές μας τις υιοθετούμε σαν να ήταν, ταυτιζόμαστε με τους ήρωές τους, συμπάσχουμε μαζί τους και στο τέλος, ποτιζόμαστε από το άρωμα της ιστορίας τους που μας συντροφεύει για πολύ καιρό.

Το οδοιπορικό μιας οικογένειας που ξεκινάει το 1914 και φτάνει μέχρι το 2003. Το ταξίδι της σε τόπους και χρόνους αλλοτινούς που είχε πολλά να της διδάξει, μυριάδες εμπειρίες να της προσφέρει και ακόμα περισσότερα συναισθήματα, άλλες φορές επίπονα, άλλες πάλι λυτρωτικά. Ένας άντρας που χάραξε μια νέα πορεία στη ζωή του, όταν αναγκάστηκε να φύγει από τον Πόντο που τόσο αγαπούσε, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να σώσει την γυναίκα και τα παιδιά του. Χρόνια αργότερα, στην πόλη της Δράμας, η καρδιά δύο αδελφών θα χτυπήσει για την ίδια γυναίκα και ένα ατελέσφορο προξενιό θα αλλάξει την ζωή όλων για πάντα. Έντεκα χρόνια μετά, ένα φονικό θα βάλει ένα τέλος αλλά θα δημιουργήσει και μια νέα αρχή, θυμίζοντας πως η ζωή είναι ένας κύκλος και πως μέσα σε αυτόν κινούμαστε, με τα δάκρυα να συνοδεύουν πάντα τις πιο χαρούμενες και τις πιο τραγικές στιγμές μας.

Αν και οι Ζώτου και Καραγεωργίου έχουν αποδείξει στο πρόσφατο παρελθόν πως μπορούν να χειριστούν με τρόπο ψύχραιμο και παραγωγικό τα χρονικά οδοιπορικά της αφήγησής τους, μας επιβεβαιώνουν την ικανότητά τους αυτή για ακόμα μία φορά. Μπορεί να φαντάζει εύκολο να τοποθετηθεί κανείς λογοτεχνικά σε διαφορετικά χρονικά και τοπικά πλαίσια όταν, όμως, αφηγηματικά αφορούν την ίδια ιστορία, τα πράγματα είναι αρκετά διαφορετικά. Πρέπει να υπάρχει διαφοροποίηση στο λόγο, την έκφραση, την τοποθέτηση των χαρακτήρων μέσα στην ίδια τη ροή της ιστορίας, αλλά και στο πως εκείνοι συμπεριφέρονται, αντιδρούν, λειτουργούν, λαμβάνοντας πάντα υπόψιν τα ήθη και τα έθιμα της εκάστοτε εποχής, της κοινωνικοπολιτικές συνήθειες, αλλά και τους κανόνες που αν και ο χρόνος κυλάει και αλλάζουν, πάντα υπάρχουν και περιμένουν να τους υπηρετήσεις, ακόμα και αν το συναίσθημά σου φωνάζει να κάνεις κάτι διαφορετικό.

Αυτό, όμως, που με κερδίζει προσωπικά στις ιστορίες των συγγραφέων, είναι το συναίσθημα που καταφέρνουν να γεννήσουν μέσα μου και αυτό γιατί, οι ίδιοι οι ήρωές τους, έχουν τόσο μεγάλα, βαθιά, και έντονα συναισθήματα στις καρδιές τους που όχι απλά τα βιώνουν, αλλά καθορίζουν την πορεία τους και την ίδια τους την ύπαρξη. Είναι άνθρωποι απλοί, καθημερινοί, μα και ξεχωριστοί συνάμα με τον δικό τους μοναδικό τρόπο. Ζούνε την κάθε μέρα τους, παθιάζονται, κάνουν λάθη, αγαπάνε, ερωτεύονται, μισούν, φτάνουν στα άκρα πολλές φορές και όμως, στο τέλος, βρίσκουν τη δύναμη να μετανοήσουν, να καταλάβουν που και γιατί έφταιξαν, να συγχωρήσουν. Επί της ουσίας, είναι άνθρωποι που εκπροσωπούν τον ίδιο τον κύκλο της ζωής, η καρδιά του οποίου χτυπάει δυνατά και ξέφρενα και δεν φοβάται να ζήσει, αν ρισκάρει, αρκεί μην σκεφτεί μια μέρα πως άφησε τη ζωή του να ξοδευτεί άδικα και αλόγιστα.

Από τον Πόντο στη Δράμα, στη Νεμέα και στη Γαλλία, και από το 1914 στο 2003, είμαστε

συνοδοιπόροι σε ένα μοναδικό ταξίδι μιας οικογένειας που πέρασε πολλά, που ταξίδεψε στο χρόνο και στο χώρο για να ζήσει όλα εκείνα που θα έλεγε κανείς πως χρειάζεται μια ζωή για να το κάνει. Και πράγματι, ο καθένας από τους ήρωες της ιστορίας αυτής, με τα λάθη και τα σωστά του, πέρασε μία ολόκληρη ζωή δίνοντας και παίρνοντας, σε αυτό το αλισβερίσι που ποτέ δεν ξέρεις αν στο τέλος θα σε αναδείξει νικητή ή χαμένο. Μια ιστορία γεμάτη αγάπη, πάθη και μίση, συγχώρεση και λύτρωση, αριστοτεχνικά πλεγμένα με τα μυστικά των αμπελιών, την παραγωγή του κρασιού και όλα όσα κρύβονται ανάμεσα στις φυλλωσιές και τα αρώματά τους. Και ο έρωτας πάντα εκεί, να κάνει καρδιές να χτυπά και να ορίζει συνειδήσεις, και σαν τα δάκρυα του σταφυλιού, να αφήνει δάκρυα πονεμένα να κυλάνε και να σημαδεύουν τις καρδιές όπως το κρασί το λευκό ύφασμα, για να μην φύγουνε ποτέ.

Βαθμολογία 10/10

Ταυτότητα βιβλίου:

Συγγραφείς: Ζώτου Λία & Καραγεωργίου Θεοδωρή

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Κατηγορία: Ελληνική Πεζογραφία

Έτος Έκδοσης: 2015

Αρ. σελίδων: 512

ISBN: 978-618-01-1092-0